

ဇေယန (ရာမည)

အောင်မြင်စွာနှင့်

ရက်ကိုးဆယ်အမိဌာန်

အောင်မြတ်သာနှင့် ရက်ကိုးဆယ်အဓိဋ္ဌာန်

" ချင် ချလွင် ချလွင် "

လေ အဝေ့မှာ ထီးတော်ထက် ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ဆည်းလည်း တွေ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ရိုက်ခတ်ပြီး ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အသံနဲ့ အတူ ဘုရား ရင်ပြင်ပေါ်ကို အောင်မြတ်သာတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက် ဖြည်းညင်းစွာ တက်လာခဲ့တယ်။

ရယ်ခြင်းပြုံးခြင်း အလျဉ်းမရှိတဲ့ မျက်နှာနဲ့ တက်လာတဲ့ လူနှစ်ဦးရဲ့ ခြေသံကိုကြားတော့ ရင်ပြင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ခွေးလေးကောင်က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ ထရပ်ပြီး ဧည့်သည် နှစ်ဦးကို ပွတ် သီးပွတ်ကာ လုပ်ပါလေရော။

" ငါ့ကောင်တွေ ဗိုက်ဆာနေကြတယ် ထင်တယ် သက်ခိုင်ရေ လွယ် အိတ်ထဲက ငှက်ပျောသီးတွေ အခွံနွာပြီး ကျွေးလိုက်ဦး "

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် သက်ခိုင်က လွယ်အိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ ရွှေငှက်ပျောသီးလေးလုံးကို အခွံနွာကာ အနားမှာ ရှိနေတဲ့ ခွေးလေး ကောင်ကို ချကျွေးလိုက်တယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ မပြုပြင်ပဲ ထားခဲ့တဲ့ အကျိုးဆက်ကြောင့် ရင်ပြင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်မှာ ဘိစပ်ပင်များ၊ ချုံနွယ်များ နဲ့ ပြည့်နှက်နေပြီး ယခင်က သံဃာတော်တွေ သီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ ဇရပ်တွေကလည်း ပြိုကျ

လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေတာကိုမြင်တော့ အောင်မြတ်သာက

"ငါတို့ ဒီလိုနေရာမှာ ရက်ကိုးဆယ်တိတိ နေရမယ် ဒီစေတီက သာမန်စေတီလို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တော့ ထူးခြားတဲ့ ဗိသုကာပညာတွေနဲ့ တည်ထားခဲ့တဲ့ စေတီတစ်ဆူပဲ"

"ဒါဆိုဘာကြောင့် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ကြတဲ့ သူတွေ မရှိကြတာလဲ ဆရာ"

"အဓိကကတော့ စေတီရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုး ထွန်းလင်းမယ့် အချိန်မကျ သေးဘူးလို့ ပြောရမယ် ဘုန်းတန်ခိုး အာနုဘော် တောက်ပတဲ့ အချိန် ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေတဲ့ စေတီကျောင်းကန် အသစ်တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် "

"ဒါနဲ့ ဆရာ ဒီစေတီရဲ့ ဘွဲ့တော်ကိုလည်း မရေးထားဘူး"

"ဒီစေတီရဲ့ ဘွဲ့တော်က ဘုရားကိုးဆူစေတီလို့ ခေါ်တယ် စေတီစတင်တော့ လူတစ်ဆူ နတ်တစ်ဆူ ထပ်ပြီး တည်ခဲ့ကြတယ်လို့ ပြောကြတယ် လူတွေက နေ့ဘက်စေတီငယ် တစ်ဆူတည်ရင် နတ်တွေက ညဘက်မှာ လူတွေတည်တဲ့ စေတီအပေါ်ကနေ နောက်တစ်ဆူကို ငုံပြီး ပြန်တည်ထားတယ် မနက်ရောက်လို့ လူတွေကြည့်လိုက်ရင် သူတို့ တည်ထားတာနဲ့ မတူတော့ဘူးလို့ ဆိုစမှတ် ရှိခဲ့တယ် အဲလို တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် တည်ခဲ့တာ ကိုးဆူတိတိ ရှိခဲ့တယ် တစ်မျိုးပြောရရင် လူနဲ့ နတ်အားပြိုင်တဲ့ စေတီပေါ့ကွာ"

"ဒါဆို အခုမြင်နေရတဲ့ စေတီက လူတွေ တည်ခဲ့တာလား နတ်တွေ တည်ခဲ့တာလား ဆရာ"

"လူတွေနောက်ဆုံး စေတီတည်တဲ့ နေ့မှာ ပဲ ထီးတော်ပါတစ်ခါထဲ

တင်လိုက်ကြတယ် ထီးတော်တင်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ တော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲတော့ဘူး "

"ဒါဆို ဒီစေတီက ထူးခြားတဲ့ စေတီတစ်ဆူပဲ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် အနီးတစ်ဝိုက်မှာ လူတွေ မရှိရတာလဲ"

"သက်ခိုင် မင်းရဲ့ မေးခွန်းတွေ အရမ်းများ နေပြီ အခုနေရမယ့် နေရာကို ရှင်းလိုက်တော့ ညနေစောင်းတာနဲ့ အဓိဋ္ဌာန်စမယ်"

သက်ခိုင်လည်း အမှိုက်သရိုက်တွေကို ရှင်းလင်းပြီး စေတီနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတဲ့ အုတ်ရေကန်ထဲက ရေကိုချိုးပြီး ပြန်တက်လာတဲ့ အချိန်အောင်မြတ်သာက စေတီအရှေ့မှာ ဖယောင်းတိုင်မီးတွေ လိုက်ထွန်းနေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။

စေတီတစ်ပတ် ဖယောင်းတိုင် အပြည့်ထွန်းပြီးတဲ့ အချိန်မှာ တော့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်တဲ့ ခွေးအူသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

"သက်ခိုင် အချိန်ကျပြီ ဒီအဓိဋ္ဌာန်ကာလ တစ်လျှောက်မှာ မင်းမသိသေးတာတွေ သိကောင်း သိလာလိမ့်မယ် သတ္တဝါတွေကို နိုင်သလောက် ကူညီပါ"

အောင်မြတ်သာလည်း သက်ခိုင်ကို မှာ စရာရှိတာ မှာ ပြီး ဘုရားရှိခိုးကာ တရားထိုင်နေလိုက်တယ်။ အောင်မြတ်သာ တရားထိုင်နေတဲ့ အချိန် ခြေတရွတ်တိုက် ဆွဲပြီး လျှောက်လာတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ အသံကြားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ပဲ သွေးညှီနဲ့ ပြင်းပြင်းနဲ့ အတူ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ငိုသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အောင်မြတ်သာလည်း အာရုံထဲမှာ ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးမှာ ငိုနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီမိန်းမရဲ့ ခြေထောက်

နှစ်ခုလုံး အရိုးတွေ ကျိုးနေပြီး လည်ပင်းက ပြတ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေတဲ့ အပြင် ပြတ်နေတဲ့ လည်ပင်းထဲကနေ ထွက်ကျနေတဲ့ သွေးတွေက အောက်မှာ အိုင်ထွန်းနေတယ်။

အောင်မြတ်သာက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမကို ကြည့်ပြီး

" ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ကျုပ်ဆီ ရောက်လာရသလဲ ကျုပ်ဘာများ ကူညီရမလဲ ပြောပါ "

အောင်မြတ်သာ စကားကြောင့် မျက်နှာကို လက်နဲ့ ကာထားတဲ့ မိန်းမက

"ကျွန်မကို ကူညီပါ ကျွန်မက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ငါးဆယ်လောက်က အသတ်ခံရတာပါ အရင်က ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိခဲ့တယ် သူပုန်တွေ ကြီးစိုးတဲ့ ခေတ်မှာ သူတို့ တောင်းတာ မပေးလို့ ကျွန်မလည်ပင်းကို နှီးကြောနဲ့ ပြတ်လုတဲ့ ထိ ဖြတ်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ခဲ့တယ် ကျွန်မသေတော့ ပစ္စည်းတွေကို စွဲလမ်းတဲ့ စိတ်နဲ့ မကျွတ်မလွှတ်တာ ကြာပါပြီ အခုဘုရားတောင်ဘက်က ချုံဘေးမှာ နေပါတယ် အမျှအတန်းလည်း မရဘူး ဆရာ ကူညီပေးပါ "

" ကောင်းပြီ အဓိဋ္ဌာန်ပြီးတဲ့ နေ့ကျရင် သင့်နာမည်နဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ပြီး အမျှဝေ ပေးပါမယ် "

အောင်မြတ်သာရဲ့ ကတိစကား အဆုံးမှာ ဘေးမှာ ရှိနေတဲ့ မိန်းမက ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တယ်။

တစ်ဖက်မှာ လည်း သက်ခိုင် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး သမထကို မြဲသထက်မြဲအောင် တည်ဆောက်နေတဲ့ အချိန် နှာခေါင်းထဲ မီးလောင်ညှော်နဲ့က တိုးဝင်လာခဲ့တယ်။ မီးလောင်ညှော်နဲ့ နဲ့ အတူ ပုပ်အဲ့

အဲ့အနံ့ တစ်ခုပါ လာခဲ့တယ်။

ရလာတဲ့ အနံ့ကို အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ တော့ အနောက်ဘက်မှာ ကျောပေးပြီး ထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ထိုင်နေတဲ့ လူရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး မီးသွေးခဲလို မည်းနက်နေပြီး ကိုယ်ထဲကနေ မီးခိုးငွေ့ အနည်းငယ် ထွက်နေတာကိုပါ သတိထားမိလိုက်တယ်။

သက်ခိုင်လည်း စိတ်ထဲကနေ

"သင်ဘာများ ပြောစရာရှိလို့ လဲ " လို့ ပြောလိုက်တော့မှ ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ လူက

"ကျုပ် အမျှအတန်း လိုချင်တယ် ဒီဘဝက လွတ်ချင်ပြီ "

"သင်က ဘယ်လိုကြောင့် ဒီလိုဘဝ ရောက်နေရတာလဲ သင်သေဆုံးတုန်းက သင့်ဆွေမျိုးတွေက ဆွမ်းသွပ် အမျှမဝေခဲ့ဘူးလား"

" ကျုပ်က မတရား အသတ်ခံရတာ သေအံ့ဆဲဆဲမှာ အရှင်လတ်လတ် မီးရှို့ခံရတယ် ကျုပ်တစ်အိမ်လုံးလည်း သေသွားတယ် အခုနေရာမရှိလို့ စေတီရဲ့ ဘေးက ဧရပ်အဟောင်းမှာ နေနေရတယ် "

"သင့်ကို ကျုပ်ကူညီပါ့မယ် ကျုပ်ယနေ့ ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ ကုသိုလ် အပေါင်းကို သင့်အား အမျှပေးဝေပါတယ် အမျှရပါစေ " ဆိုပြီး အမျှပေးလိုက်တော့ ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ လူက သာဓု သုံးကြိမ်ခေါ်တာ ကြားလိုက်ရတယ်။

သာဓုခေါ်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ တော့ မီးလောင်ထားပြီး မည်းနက်နေတဲ့ ကိုယ်က အနည်းငယ် ပြန်ဖြူလာတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

အမျှအတန်း ပေးဝေပြီးတဲ့ နောက်ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မ

တွေ့ရတော့ပေ။

ညတစ်ချက် တီးလောက်ကျတော့ အောင်မြတ်သာနဲ့ သက်ခိုင်တို့ တရားဖြုတ်လိုက်ကြပြီး ညအိပ်မယ့် ဧရပ်ဆီကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ဧရပ်ပေါ်ရောက်တော့ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ထွန်းလိုက်တဲ့ အချိန် ဧရပ်ထုပ်တန်းပေါ်မှာ တွဲလဲခိုနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

တွဲလဲခိုနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်က တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်နေပြီး တစ်ယောက်က တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးနေတယ်။

အောင်မြတ်သာက ဧရပ်ထုပ်တန်းမှာ တွဲလဲခိုနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး

"သင်တို့ ရှိကြောင်း ကျုပ်တို့ သိပါတယ် ကျုပ်တို့ က သင်တို့ ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမယ့် သူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် သင်တို့လည်း သင်တို့ ဘာသာနေကြ ကျုပ်တို့ ကလည်း သင်တို့ ကို မနှောင့်ယှက်ဘူး" လို့ ပြောလိုက်တော့မှ ပျောက်သွားတယ်။

နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန် နီးတော့ ဧရပ်ပေါ်မှာ ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သက်ခိုင်က ဖက်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေတဲ့ ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်း ဖြစ်နေတယ်။

လူသူ အရောက်ပေါက်နည်းတဲ့ စေတီပေါ်မှာ စားစရာ ပူပူနွေးနွေးကိုမြင်တော့ အံ့သြနေတဲ့ သက်ခိုင်ကိုကြည့်ပြီး အောင်မြတ်သာက

"စားစေချင်လို့ လာထားတာပဲ ဘာမှ တွေးမနေနဲ့ " လို့ ပြောပြီး ထမင်းထုပ်နှစ်ထုပ်ကို ယူကာ စေတီကို အာရုံဆွမ်းကပ်လိုက်တယ်။

ရောင်နီနဲနဲ ကျလာတဲ့ အချိန်မှာ တော့ ဆွမ်းတော်ကပ်ထားတဲ့ ပဲပြု

တံနဲ့ ထမင်းကို စွန့်လိုက်တဲ့ အချိန် ထမင်းထုပ်က လုံးဝမအေးသွားပဲ အ
ငွေ့ တထောင်းထောင်း ထနေသေးတာကို ထူးဆန်းစွာ မြင်လိုက်ရတယ်
။

မနက်စာစားပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုး တရားထိုင်နေ
တဲ့ အချိန်မှာ တော့ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပြေးလွှားဆော့ကစားနေတဲ့ က
လေးအသံတွေ၊ မိန်းမတွေရဲ့ ရယ်မောသံတွေကို ကြားရပြန်တယ်။

တရားဖြုတ်တဲ့ အချိန် ရောက်တော့ ဘေးမှာ ထမင်းထုပ်နှစ်ထုပ် ထ
ပ်ရောက်နေပြန်ရော။ အောင်မြတ်သာနဲ့ သက်ခိုင်တို့ လည်း အဓိဋ္ဌာန်ပြီး
တဲ့ အချိန်တွေမှာ စေတီပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းစေရန် ပြုလုပ်ခဲ့ကြတယ်
။

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လို့ ဆယ်ရက်မြောက်နေ့မှာ တော့ စေတီရှိရာကို ပေါက်
တူးပေါက်ပြားတွေ ကိုင်ပြီးဝင်လာတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကို တွေ့လို
က်ရတယ်။

ခပ်နွမ်းနွမ်း တဘက်ကလေးကို ပေါင်းထားတဲ့ လင်မယားနှစ်ယော
က်က အောင်မြတ်သာတို့ အရှေ့ရောက်တော့

" ဒီစေတီက ဘုရားကိုးဆူစေတီ ဟုတ်ပါသလား "

" ဟုတ်ပါတယ် ဘာအရေးကိစ္စများ ရှိလို့ ပါလဲ "

" လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က အိပ်မက်ထဲမှာ အင်္ကျီအနက်ရောင်
ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က နင်တို့ ဘုရားကိုးဆူစေတီ
ကို တွေ့အောင်ရှာပါ အဲဒီစေတီကို ရောက်ရင် ယောဂီဝတ် လူနှစ်
ယောက်ကို တွေ့လိမ့်မယ် သူတို့ နဲ့ တွေ့ရင် နင်တို့ ဘဝတွေ ပြောင်းလဲမ
ယ်လို့ လာလာပြောတယ် အိပ်ပျော်တဲ့ အချိန်တိုင်း အဲဒီအမျိုးသမီးကို

တွေ့ရတယ် ဒါကြောင့် အနားတစ်ဝိုက်မှာ ဘုရားကိုးဆူစေတီ ရှိမရှိ လိုက်ရှာတော့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ဒီဘက်ကို လမ်းညွှန်လိုက်တာ အခုတော့ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း တကယ်ရှိနေတာပဲ "

"သင်တို့ က ဘယ်နားနေကြတာလဲ အလုပ်အကိုင်ကရော ဘာတွေ များ လုပ်ကြလဲ"

"ကျွန်မတို့ လင်မယားမှာ က ကိုယ်ပိုင်အိမ်တော့ မရှိဘူး ဟိုနားတဲ ထိုး ဒီနားတဲထိုးပြီး နေကြတာများ တယ် ဝမ်းစာအတွက်ကတော့ ထင်း ခုတ်ပြီး ရှာစားကြရတယ်"

"ဒါဆိုအခု ပေါက်တူးပေါက်ပြားတွေ ယူလာတာကရော"

"လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ အဘိုးအိုက သူအသုံးမလိုဘူး ယူသွားဆိုလို့ ယူ လာခဲ့တာ"

လင်မယားနှစ်ယောက် စကားကြောင့် အောင်မြတ်သာ အနည်းငယ် ပြုံးယောင်သန်းသွားပြီး

"သင်တို့ ကူညီမယ်ဆိုရင် စေတီတစ်ဝိုက်ကို နိုင်သလောက် ရှင်းကြ ပေါ့ နေဖို့ ထိုင်ဖို့ ကတော့ ဧရပ်အဟောင်းတွေမှာ အဆင်ပြေသလို နေ ကြပါ ကျုပ်တို့ လည်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရတော့မှာ ဆိုတော့ ဘုရားရှိခိုးလိုက် ဦးမယ်"

အောင်မြတ်သာတို့ လည်း မိမိတို့ လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တွေကို ဆက်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ညနေစောင်းတရား ဖြုတ်ပြီးတဲ့ အချိန် မှာ တော့ စေတီနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ထမင်းချက်ပြုတ်နေတဲ့ လင်မယားနှစ် ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

အောင်မြတ်သာတို့ ရေချိုးပြီးချိန်မှာ တော့ အင်ဖက်တွေပေါ်မှာ ထမ

င်းနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကြော် ထည့်ပြီးယူလာတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် ကို မြင်တော့ သက်ခိုင်က

"မိတ်ဆွေတို့ လာတုန်းက ဆန်နဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ပါလာတာ လည်း မမြင်ပါဘူး အခုဘယ်ကနေ ရှာလာတာလဲ"

"ဆရာတို့ တရားထိုင်နေတုန်းက မိန်းမတစ်ယောက် လာပေးသွား တာ လာပေးတဲ့ မိန်းမက အရမ်းချောတာပဲ သူက ပြောသေးတယ် ဆ ရာတို့ ကို သေချာဂရုစိုက်ပေးပါတဲ့ ဆန်ကုန်ရင် ထပ်လာပေးမယ်လို့ ပြောတယ်"

အောင်မြတ်သာနဲ့ သက်ခိုင်လည်း အခြေအနေကို သဘောပေါက် သွားပြီး ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ပဲ ထမင်းနဲ့ ဟင်းကို စားလိုက်ကြတယ်။

ထမင်းစားပြီးတော့ အောင်မြတ်သာက

"အခုလို ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေနဲ့ ချက်ထားဆိုတော့ အသီးအရွက် တွေ ဘယ်က သွားခဲ့ကြတာလဲ"

"ဆရာတို့ တရားထိုင်နေတုန်း ချုံတွေရှင်းတော့ စားလို့ ရမယ့် အရွက်အညွန့်တွေ ခူးလာခဲ့တာ စားရတာ အဆင်မပြေလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်တို့ က အဆင်ပြေပါတယ် အသားဟင်း မပါ တော့ မိတ်ဆွေတို့ စားရသောက်ရ အဆင်ပြေပါ့မလား"

"ဒါကိုတော့ စိတ်မပူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက အမြဲတမ်း သက် သတ်လွတ်ပဲ စားတာ အစကတော့ အသားစားတာပေါ့ နောက်ပိုင်း အ လုပ်အကိုင်ကလည်း အဆင်မပြေတော့ အသားဟင်း မစားဖြစ်ကြတော့ ဘူး အခုဆို အသားဟင်းအနံ့ရရင်ကို ပျို့လာကြတယ်"

"အိမ် သင်တို့ လင်မယားလည်း ပင်ပန်းနေရောပေါ့ နားလိုက်ကြဦး

ကျုပ်တို့ လည်း အဓိဋ္ဌာန် ဝင်လိုက်ဦးမယ်"

အောင်မြတ်သာတို့ လည်း သတ်ခုတ်သမား လင်မယားကို နှုတ်ဆက်ပြီး စေတီရှိရာဘက်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ စေတီရှေ့ ရောက်တော့ ဘုရားမီးပူဇော်ပြီး ဘုရားရှိခိုး တရားထိုင်နေလိုက်တာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာလို့ ကြာမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။ ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်တွေ ကုန်သွားတော့ စေတီတစ်ခုလုံး အမှောင်အတိ ဖြစ် သွားတာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန် စေတီရင်ပြင်ပေါ်ကို အ ကျီအနက်ရောင် ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမပျိုလေးဦး တက်လာတာကို အောင် မြတ်သာအာရုံထဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ မိန်းမပျိုလေးဦးက စေတီပတ်ပတ် လည်ကို ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်တွေ အပြည့် ထွန်းလိုက်ရာ စေတီတစ်ခု လုံး လင်းထိန်သွားတာကိုလည်း သိလိုက်တယ်။ ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်းပြီးတော့ စေတီပေါ်ကနေ ပြန်ထွက်သွားခဲ့ကြတယ်။